

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. M. Ř.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Flaškou, advokátem se sídlem U Černé věže 304/9, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) R. H.**, **II) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III) T. J., MBA**, zastoupen Mgr. Markem Hejdukem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j. KUJCK 95623/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2024, č. j. 63 A 27/2024 - 32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2024, č. j. 63 A 27/2024 - 32, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j. KUJCK 95623/2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Flašky, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Český Krumlov rozhodnutím ze dne 15. 11. 2023, č. j. MUCK 95100/2023/ODSH/Is (dále „prvostupňové rozhodnutí“), schválil na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I záměr stavby „Komunikace J., H. P.“ na pozemku parc. č. XA a parc. č. XB v katastrálním území H. P. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce, jenž vlastní bezprostředně přilehlý pozemek parc. č. XC v tomtéž katastrálním území, odvolání. Žalovaný jej však rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) zamítl. Krajský soud upozornil, že závazná stanoviska, jejichž obsah považoval žalobce za nesprávný, byla potvrzena revizními závaznými stanovisky nadřízených dotčených orgánů. Na tato revizní závazná stanoviska žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně odkázal, což krajský soud považoval za dostatečné. Není totiž úkolem správního orgánu závazné stanovisko dotčeného orgánu dále interpretovat či dotvářet. Rozhodnutí žalovaného proto podle krajského soudu naplňovalo kritéria přezkoumatelnosti. Revizní závazná stanoviska rovněž mají nezbytné náležitosti, včetně vypořádání odvolacích námitek, a žalobce měl možnost se s jejich obsahem před vydáním rozhodnutí seznámit. Pokud se jednalo o tvrzenou nepřiměřenost realizace záměru, krajský soud konstatoval, že se tímto žalobním bodem nemohl dále zabývat, neboť žalobce konkrétně neuvedl, jakým způsobem jej umístění komunikace zkracuje na veřejných subjektivních právech. Žalobce pouze poukázal na to, že přijaté řešení je nelogické a rozporné s cíli územního plánování zejména s odkazem k ochraně zemědělského půdního fondu. Krajský soud dodal, že správní soudnictví má poskytovat právní ochranu v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob, a ne každá činnost veřejné správy je tedy podrobena soudní kontrole.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajský soud se podle něj – podobně jako předtím žalovaný – dostatečně nevypořádal s tvrzenými skutečnostmi a dospěl k nesprávnému posouzení věci. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s jeho tvrzeními uvedenými v odvolání. Nechal toliko přezkoumat závazná stanoviska a na základě tohoto přezkumu odvolání zamítl. Zcela přitom přehlédl stěžovatelovu argumentaci, k níž neučinil žádný věcný závěr. Závazná stanoviska mají přitom podle stěžovatele pouze podpůrnou roli a nelze z nich dovodit, zda záměr odporuje § 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stěžovatel navrhl provést důkaz správními spisy v nynější věci.

[4] Stěžovatel dále rozporoval názor krajského soudu ohledně chybějícího tvrzení o zkrácení na veřejných subjektivních právech. Tím, že byl účastníkem správního řízení a že jde o vlastníka sousedního pozemku parc. č. XC, sám zákon předpokládá, že se jej

pokračování

záměr bezprostředně dotýká (a zasahuje tak do jeho práv). V tomto směru lze také dovodit stěžovatelovo veřejné subjektivní právo na to, aby byl záměr v souladu se zákonem. Stěžovatel v žalobě popsal, v čem spatřuje nepřiměřenost, resp. nezákonnost a nelogičnost záměru, čímž dal jasně najevo, že dochází k zásahu do jeho veřejného subjektivního práva. Připomněl, že nemusí výslovně uvádět, že porušení zákona a nelogičnost dopravního řešení považuje za zásah do svých veřejných subjektivních práv. Od počátku tvrdil, že záměr odporuje cílům územního plánování podle § 18 stavebního zákona, ale touto otázkou se v předchozím řízení nikdo nezabýval. Rovněž přilehlý pozemek parc. č. 831, jehož vlastníkem je město H. P., je veden jako ostatní plocha s využitím jakožto komunikace. Pozemek parc. č. XB, na němž se měl realizovat posuzovaný záměr, je naopak orná půda. Podle něj je rozporné s cíli územního plánování, pokud mají být obě komunikace (jak řešený záměr, tak i komunikace na pozemku parc. č. 831) budovány souběžně. Dané řešení je nelogické, neboť dojde k odnětí plochy o velikosti více než tisíc metrů čtverečních ze zemědělského půdního fondu (pozemek parc. č. XB), ač by při využití komunikace, která má být situována na pozemku parc. č. 831, mohlo postačovat odnětí jen v řádech desítek metrů čtverečních – pozemek parc. č. 831 totiž není třeba vyjímat ze zemědělského půdního fondu. Stěžovatel rovněž upozornil na to, že pozemky parc. č. XB a XC jsou zařazeny jako evropsky významná lokalita a chráněná krajinná oblast. Tyto pozemky navíc spadají do IV. třídy bonitovaných půdně ekologických jednotek (dále „BPEJ“). Při zvýšených nárocích na ochranu orné půdy správní orgány měly danou půdu ochránit, bylo-li možné jiné technické řešení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Zdůraznil, že v souladu s § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), požádal nadřízené dotčené orgány o potvrzení či změnu závazných stanovisek, přičemž obě závazná stanoviska nadřízený dotčený orgán potvrdil. To znamenalo, že záměr je souladný s územně plánovací dokumentací, z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování přípustný a též že odnětí pozemku parc. č. XB ze zemědělského půdního fondu bylo rovněž v pořádku. Žalovaný měl tedy za to, že jeho postup měl oporu ve správním spise.

[6] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelná jsou podle ustálené judikatury zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), nebo v nichž zcela opomenul

vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Současně ale podle konstantní judikatury platí také to, že krajský soud učiní svůj rozsudek nepřezkoumatelným i v případě, jestliže přezkoumá nepřezkoumatelné správní rozhodnutí (např. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2021, č. j. 4 As 328/2018 - 32, bod 34, ze dne 29. 1. 2025, č. j. 6 Afs 52/2024 - 49, bod 35, či ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[10] Stěžovatel v žalobě uvedl dva stěžejní žalobní body, které se týkaly (i) nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a (ii) otázky zákonnosti a logičnosti (či přiměřenosti) záměru. Nejvyšší správní soud má za to, že na oba žalobní body získal od krajského soudu srozumitelnou odpověď. V případě nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí krajský soud argumentoval zejména tím, že žalovaný vyžádal revizní závazná stanoviska, která se vyjádřila k odvolacím námitkám a obsah původních stanovisek potvrdila, přičemž nebylo úkolem žalovaného, aby tato revizní závazná stanoviska dále interpretoval. Postačilo na ně odkázat (body 14 až 17 napadeného rozsudku). Co se pak týče druhého žalobního bodu, k tomu uvedl, že soud nepřezkoumává věcnou správnost závazných stanovisek, nýbrž pouze jejich zákonnost, přičemž považoval revizní závazná stanoviska za plně souladná s požadavky judikatury (bod 18 a 19 napadeného rozsudku). Zbytek žalobního bodu pak krajský soud označil za příliš obecný s tím, že v něm chybí konkrétní tvrzení o zkrácení na veřejných subjektivních právech, a proto jej vyhodnotil jako neprojednatelný (body 20 a 21 napadeného rozsudku).

[11] Nejvyšší správní soud však přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné nesprávně. Tím podle výše citované judikatury zatížil vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek.

[12] Tento závěr kasačního soudu vyplývá z vymezení vzájemného vztahu mezi revizním závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu a výsledným rozhodnutím o odvolání. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Přezkum obsahu závazného stanoviska stanoví § 149 odst. 7 správního řádu, podle něhož si v případě, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, odvolací správní orgán vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

[13] Zákonnou úpravu vztahující se k závazným stanoviskům vyložil Nejvyšší správní soud v minulosti tak, že v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163; obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, č. 1786/2009 Sb. NSS, bod 26).

pokračování

[14] Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (např. nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96). Z ustálené judikatury NSS pak vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).

[15] Jak dále shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019 - 69, body 25 až 28, účelem revizního závazného stanoviska jakožto podkladového aktu je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání (viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Za řádné vypořádání odvolacích námitek lze považovat reprodukci jejich vypořádání, které je obsaženo v potvrzujícím závazném stanovisku. Je však nadbytečné, aby žalovaný zaujímal vlastní stanovisko k takto reprodukovanému posouzení odvolacích námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33). Tím není nijak dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo, a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22). Zákonost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS). Není dostačující, pokud lze reakci nalézt pouze v podkladu, jakým zde je potvrzující závazné stanovisko, které žalovaný obecně zmínil bez vazby na konkrétní odvolací námitky. Shora uvedené požadavky nepředstavují formální (formalistický) důvod pro rušení rozhodnutí správních orgánů, nýbrž mají zcela zásadní význam pro naplnění smyslu odůvodnění správních rozhodnutí, jak byl popsán výše. Byť je třeba respektovat význam potvrzujícího závazného stanoviska jakožto klíčového podkladu pro rozhodnutí správního orgánu, ten nemůže rezignovat na svoji povinnost řádně své rozhodnutí odůvodnit a reagovat na odvolací námitky, byť třeba jen odkazem či reprodukcí závěrů stanoviska. Nemůže být úkolem účastníka řízení či soudu v přezkumném řízení, aby za správní orgán domýšlel, jaká část jakého podkladu představuje reakci na uplatněné odvolací námitky (obdobně též rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2024, č. j. 9 As 174/2024 - 23).

[16] V nyní projednávané věci stěžovatel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odkazoval na rozpor záměru s § 18 stavebního zákona (tj. s cíli územního plánování), k čemuž doplnil, že alternativní řešení příjezdové komunikace spočívající ve využití pozemku parc. č. 831 by znamenalo řádově nižší odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Dodal, že pozemky parc. č. XB a XC jsou vedle zařazení do zemědělského půdního fondu chráněny i jako evropsky významná lokalita a chráněná krajinná oblast.

[17] Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze stroze konstatoval, že si vyžádal revizní závazná stanoviska, která byla nadřízeným orgánem potvrzena, přičemž před vydáním rozhodnutí vyzval účastníky řízení k seznámení s novými podklady rozhodnutí (s tím, že k doplněným podkladům se nikdo nevyjádřil). Jednotlivé odvolací námitky stěžovatele ani konkrétně nepopsal a k odvolání uvedl jen to, že odvolatel zpochybňoval závazná stanoviska a na základě potvrzujících závazných stanovisek nadřízených orgánů „*odvolací orgán nemá důvod pochybovat o jejich věcné správnosti*“ (s. 3 rozhodnutí žalovaného). Takové vypořádání odvolacích námitek s ohledem na shora uvedené závěry nemohlo při přezkumu rozhodnutí obstát. Rozhodnutí žalovaného tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto pochybil, pokud jej považoval za přezkoumatelné (zejména viz body 9 až 13 napadeného rozsudku) a věc dále meritorně projednal. Jelikož krajský soud v nynější věci přezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil podle konstantní judikatury vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek (rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2021, č. j. 4 As 328/2018 - 32, bod 34, ze dne 29. 1. 2025, č. j. 6 Afs 52/2024 - 49, bod 35, či ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[18] Jak už totiž Nejvyšší správní soud shrnul výše, judikatura dlouhodobě zastává názor, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu samo o sobě není rozhodnutím, třebaže by mělo splňovat požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí dle správního řádu. Závazné stanovisko není samo o sobě napadnutelné v soudním řízení. Ačkoliv je tedy závazné stanovisko pro stavební úřad závazné, pokud jde o výrokovou část, stále se jedná pouze o jeden z podkladů rozhodnutí. Za těchto okolností není možné, aby žalovaný odvolací námitky (které ani nepopsal) vypořádal pouze obecným odkazem na revizní závazná stanoviska. Není tedy dostačující, pokud lze odvolací námitky a odpověď na odvolací námitky nalézt pouze v podkladu, jakým zde jsou potvrzující závazná stanoviska, která žalovaný zmínil jen zcela obecně bez vazby na konkrétní odvolací námitky.

[19] Nejvyšší správní soud si je současně vědom, že např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2024, č. j. 8 As 55/2024 - 162, ale také v rozsudku ze 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65, z jehož obsahu krajský soud v napadeném rozsudku hojně citoval, uvedl, že s ohledem na to, že nadřízený dotčený orgán je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, odvolacímu správnímu orgánu v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. To je totiž pro posouzení správního orgánu závazným podkladovým aktem a správní orgány nemohou tyto odborné otázky hodnotit samy. Žalovaný však v nynější věci neodkázal na závěry potvrzujících stanovisek k jednotlivým odvolacím námitkám, nýbrž pouze v obecné rovině odkázal na existenci těchto stanovisek. Po žalovaném nikdo nežádal, aby ve svém rozhodnutí obsáhle citoval veškeré závěry revizních závazných stanovisek

pokračování

nebo aby prováděl vlastní posouzení odborných otázek. Minimálním požadavkem na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí však byl odkaz na konkrétní část revizního závazného stanoviska ve vztahu ke konkrétní odvolací námitce, případně stručná rekapitulace závěru tohoto závazného stanoviska. Kasační soud se tak ztotožnil s názorem stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

[20] Protože rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a kvůli této vadě by krajskému soudu v navazujícím řízení nezbylo než jej zrušit, přikročil Nejvyšší správní soud rovnou též ke zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení žalovaný znovu posoudí jednotlivé odvolací námitky stěžovatele a vyjádří se k nim v odůvodnění rozhodnutí tak, aby naplnil požadavky výše citované judikatury na řádné odůvodnění.

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že ve správním soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 36, rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005 - 53, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75). Nejvyšší správní soud tak i přes výslovný návrh stěžovatele důkaz obsahem správních spisů neprováděl, neboť písemnosti obsažené ve správním spise jako podkladu pro rozhodování správního soudu nejsou předmětem dokazování.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, nevrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, ale rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil mu věc k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[23] Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. V řízení před krajským soudem uhradil stěžovatel soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Zástupce stěžovatele učinil v tomto řízení dva úkony právní služby, a to (i) přípravu a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024], (ii) sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkově se tedy jedná o částku 2 x 3 100 Kč, tedy 6 200 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Současně má zástupce stěžovatele právo na náhradu hotových výdajů v paušální částce 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem DPH, náhrada se zvyšuje o DPH v zákonné výši 21 %, tedy nominálně o 1 428 Kč.

[24] Co se týče řízení o kasační stížnosti, stěžovatel uhradil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Zástupce stěžovatele v tomto řízení učinil jeden úkon právní služby, a to sepis kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Toto podání bylo učiněno

před 1. 1. 2025, a proto se na výpočet nákladů řízení taktéž použije advokátní tarif ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží částka ve výši 3 100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], přičemž tato náhrada se opět zvyšuje o zákonnou výši DPH, tedy o 714 Kč.

[25] Stěžovatel má za obě uvedená řízení nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 342 Kč. Přiznanou náhradu nákladů řízení v této výši uhradí žalovaný k rukám zástupce stěžovatele do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[26] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož krajský soud ani Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložily, nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu